

Van: Pala <info@pala.be>
Verzonden: dinsdag 27 november 2012 3:35
Aan: Veerle Solia
Onderwerp: Te laat voor klimaat? | Wereld op weg naar 3 tot 5 graden opwarming | Doha | Mythe groene economie | Millenniumdoelstellingen, voor- of achteruitgang voor internationale samenwerking?

Wordt deze nieuwsbrief niet goed weergegeven? [Klik hier.](#)

PALA

Onze globaliserende wereld in woord en beeld
NIEUWSBRIEF

27 November 2012

Inhoud

Inleiding – is het te laat voor het klimaat?
Wereld op weg naar 3 tot 5 graden opwarming... dat is het slechte nieuws
Klimaatop in Qatar: wat valt er te verwachten?
Millenniumdoelstellingen, voor- of achteruitgang voor internationale samenwerking?

Inleiding – is het te laat voor het klimaat?

Een nieuwe klimaatop, ditmaal in Doha, meer dan reden genoeg voor een nieuwe PALA.

De harde feiten vertellen dat onze planeet op weg is naar een opwarming van 3 tot 5 graden, en dat is veel te veel om er nog gerust in te kunnen zijn.

Deze week is er de zoveelste klimaatop, ditmaal in Doha, waarnaar bijna belachelijk veel mensen heenreizen – belachelijk omdat de voorbije jaren geen enkele top tot een ernstig resultaat leidde. Tijd en energie konden dan beter worden besteed om alvast op de thuisfronten een baanbrekende klimaatpolitiek op te starten en de economie om te bouwen.

Weten wij trouwens wel hoe dat moet, hoe een echt groene economie, een sociaalecologische economie er moet uitzien? Laten we vooral niet in de valstrik trappen

[De mythe van de groene economie pas verschenen](#)

[NIEUW BOEK SLECHTS 6 EURO verzending inbegrepen](#)

Anneleen Kenis en Mathhias Lievens in het gelijknamige boek. Daar is maar één ding mis mee, namelijk de titel. Die moet eigenlijk zijn: de mythe van de kapitalistische groene economie. Want de auteurs bepleiten wel degelijk een economie die ecologisch is, maar tegelijkertijd moet die ook sociaal zijn en veel democratischer. Zonder diepgaande veranderingen halen we die niet, enkel maar de huidige economie aanpassen volstaat geenszins. Een aanrader, zonder meer, en daarom ook bij ons te bestellen – [klik hier](#)

Ook de wereld van ontwikkeling zit in nesten. Wie weet hoe dat moet, ontwikkelingshulp? Deel twee van een interview over ontwikkelingssamenwerking.

Global Society vzw

Wereld op weg naar 3 tot 5 graden opwarming... dat is het slechte nieuws

Wordt de wereld goed bestuurd? Zeker niet als het over klimaatverandering gaat. We weten al lang dat we de aarde best niet meer laten opwarmen dan 2° C. Maar zelfs als alle landen hun huidige beloften houden, zijn we nog op weg naar minstens 3° tot mogelijk zelfs 5° opwarming eind deze eeuw. Een nieuw rapport brengt veel slecht, en een beetje goed nieuws, aan de vooravond van de klimaattop in Doha in Qatar.

Het slechte nieuws, een groeiende emissiekloof

Het nieuwe *'Emissions Gap'* rapport van de milieuorganisatie van de Verenigde Naties UNEP en de *European Climate Foundation* laat er geen onduidelijkheid over bestaan. De uitstoot van broeikasgassen ligt veel hoger dan zou mogen om een heel vervelende en zelfs rampzalige klimaatverandering te vermijden.

... met ernstige gevolgen

Als de temperatuur op onze planeet daardoor vlot boven 2° gaat en richting 4 of 5 graden opwarming evolueert, riskeren we verschijnselen zoals het onomkeerbare afsmelten van de ijskap op Groenland – uiteindelijk 'goed' voor zeven meter zeewater erbij, dan houden onze nakomelingen Brugge, Gent, Antwerpen, Mechelen, Rotterdam, Amsterdam... niet boven water – de omkering van de Golfstroom wat het Europese

[Einde aan de groei](#)
[Ons aanpassen aan](#)
[de nieuwe](#)
[economische](#)
[realiteit](#)

continent in tijden van opwarming ironisch genoeg in de kou dreigt te zetten, of de ontdooiing van permafrost waarbij het vrijkomende methaan de opwarming nog versnelt, wat dan de permafrost verder ontdooit en nog meer methaan laat ontsnappen, een wel heel risicovolle spiraal.

Nu al smelt het zee-ijs aan de Noordpool bijna zienderogen, is Noord-Europa natter en Zuid-Europa droger, en verschuiven planten- en diersoorten noordwaarts.

Elders in de wereld zijn de gevolgen van de ingetreden klimaatverandering de jongste jaren al af te lezen aan wijzigingen en verminderingen in regenval en in slinkende oogsten. Grote delta's van deze wereld zien stilaan het zilte zeewater oprukken, een bedreiging voor talloze mensen en voor heel vruchtbare landbouwgronden. Alleen al in Bangladesh zou een stijging van het zeewater met een meter 40 miljoen inwoners verplichten om andere oorden op te zoeken.

UNEP cijfers vertellen onthutsende realiteit

Wie beseft hoe ernstig een uit de hand lopende klimaatverandering de menselijke samenleving kan schaden, krijgt het koud van de cijfers.

Zo liggen de emissies van broeikasgassen nu zowat 14 procent hoger dan wat het in 2020 moet zijn.

En in plaats van te dalen, stijgt nog de concentratie van CO₂ in de atmosfeer, een lap van liefst 20 procent erbij sinds 2000.

Als we niet fors bijsturen, halen we over acht jaar een uitstoot van wel 58 gigaton, dat is zelfs meer dan we nog in 2011 en 2010 dachten.

En eigenlijk mag die uitstoot in 2020 hoogstens 44 gigaton zijn.

De emissiekloof tussen wat zou moeten en de ontnuchterende werkelijkheid groeit dus nog. Zelfs als we een koers volgen waarbij de meest ambitieuze toezeggingen om de uitstoot van broeikasgassen te beperken ook echt uitgevoerd geraken, dan nog blijven we met een emissiekloof van 8 gigaton zitten in 2020... en dat is 2 gigaton meer dan we nog maar vorig jaar dachten.

Dit gebrek aan actie jaagt ons onvermijdelijk op kosten, volgens het nieuwe rapport minstens tien tot vijftien procent meer als we de nodige uitstootvermindering uitstellen tot het volgende decennium.

De laatste kans... telkens opnieuw

De conclusie dringt zich onvermijdelijk op, we zijn wel heel slecht bezig. En de klimaatoppen van de jongste jaren slaagden er niet in om het tij te keren.

Eerst was de top van Kopenhagen in 2009 die van de laatste kans... ze werd gemist.

Dan moest Cancun in 2010 het tij keren... vergeet het.

Durban dan, in 2011, daar moest het echt gebeuren... enige resultaat is dat men afsprak dat er tegen 2015 een akkoord zou zijn dat in 2020 in werking zou moeten treden, ronduit beschamend dus in het licht van wat moet gebeuren.

En nu, deze week, Qatar. Opnieuw begeven duizenden en duizenden zich met het vliegtuig – een zware emissiekost – naar de volgende top. Kunnen zij zichzelf nog wijsmaken dat deze verplaatsing verantwoord is, dat er nu eindelijk resultaten zullen komen? Het is niet verboden te dromen, maar dat ze niet opnieuw afkomen met de gebakken lucht praatjes dat het allemaal nog slechter kon, en dat je toch moet kijken naar de ‘door hen geredde kans’ dat er mogelijk toch nog ooit een akkoord komt.

En het goede nieuws is...

Toch bevat het nieuwe rapport ook goed nieuws. Zo weten we dat het nog altijd mogelijk is om tijdig de emissiekloof te dichten. En op tal van plaatsen zien we hoe zwaar wordt geïnvesteerd in energiezuinige gebouwen en in het voorkomen van ontbossing. Voertuigen stoten veel minder broeikasgas uit en hernieuwbare energieproductie is aan een snelle, onstuitbare opmars bezig.

En toch, het moet allemaal nog veel meer, en nog veel sneller om de opwarming van de aarde in toom te houden.

Ofwel kan dat door een onverhoopte daadkracht van de verzamelde regeringen in Qatar zodat er een versnelde en diepgaande transitie naar een lage emissie-economie wordt ingezet.

Eenzijdige stappen, want wie niets doet, betaalt altijd het gelag

Ofwel, voor wie geen vertrouwen meer heeft in het reizende klimaatcircuit, is er de alternatieve benadering dat landen en regio's er resoluut voor kiezen om eenzijdig stappen beginnen zetten en al hun energie gooien op het terugdringen van de CO2 uitstoot.

Want, zoals ook vroeger al opgemerkt, wie niets doet, betaalt altijd het gelag. Die zal veel te veel energie blijven verspillen, die energie zal onbetaalbaar duur worden, en die energie zal zo schaars worden dat er letterlijk voor gevechten zal moeten worden. Is dat de toekomst die we willen?

Alles wat we moeten doen om klimaatverandering tegen te gaan, is net hetzelfde als wat moet gebeuren om af te geraken van onbetaalbare of zelfs onbereikbare olie en gas, net hetzelfde als wat nodig is om luchtvervuiling te voorkomen en onze gezondheid te redden, net hetzelfde als vereist voor een economie die goede jobs creëert en veel beter bestand is tegen tal van crises die ons nu al beginnen te treffen.

Dirk Barrez is o.a. de auteur van de boeken van *Verontwaardiging naar Verandering* – [klik hier](#) – en *Van eiland tot wereld. Appèl voor een menselijke samenleving* – [klik hier](#)

Het oorspronkelijke artikel is ook te lezen – [klik hier](#)

Meer lezen over de uitdagingen die ons wachten

De mythe van de groene economie – [klik hier](#) voor info en bestellen

Einde aan de groei. Ons aanpassen aan de economische realiteit – [klik hier](#) voor info en bestellen

Welvaart zonder groei – [klik hier](#) voor info en bestellen

Klimaattop in Qatar: wat valt er te verwachten?

Van maandag 26 november tot vrijdag 7 december komen zoals elk jaar opnieuw de vertegenwoordigers van 194 landen bijeen voor de topbijeenkomst van de UNFCCC (United Nations Framework Convention on Climate Change) over klimaatwijziging. Er worden ook 7000 vertegenwoordigers

verwacht van NGO's, en meer dan 1500 journalisten. Na de mislukkingen van Kopenhagen (2009), Cancun (2010) en Durban (2011) zijn de verwachtingen bijzonder laaggespannen voor 'COP18'.

De plaats van het treffen: Qatar, het land met de grootste CO₂-uitstoot per inwoner ter wereld.

Van Kopenhagen naar Qatar

Sinds de mislukte top in Kopenhagen hebben de klimaatonderhandelingen veel van hun drive verloren, en daarmee ook veel van de aandacht waarop ze konden rekenen vanuit de media en het publiek.

De onderhandelingen slepen aan, en intussen zijn we bijzonder kostbare tijd aan het verliezen om het tij nog te keren: volgens het IPCC (*of het Intergovernmental Panel on Climate Change, nvdr.*) moet de mondiale uitstoot vanaf 2015 beginnen dalen als we de klimaatopwarming willen beperken tot de kritische 2°C-grens.

Als er al beslissingen worden genomen op de klimaattops, gaan die niet altijd in een interessante richting. In Cancun in 2010 werd de kaart getrokken van vrijwillige afspraken in de plaats van bindende akkoorden, werd de rol van emissiehandel en koolstofcompensatie (offsetting) sterk benadrukt, en kreeg de Wereldbank een belangrijke rol in het beheer van het Green Climate Fund, dat financiering ter beschikking moet stellen aan ontwikkelingslanden om zich te wapenen tegen klimaatwijziging.

Samengevat: voor zover er al actie werd ondernomen, gaat die in de richting van de 'groene economie' in de meest liberale betekenis van het woord. Met het resultaat van Cancun werd de wereld op weg gezet naar een opwarming van 4 tot 5°C.

De oogst van de top in Durban van afgelopen jaar oogt zo mogelijk nog magerder. Er werd overeengekomen om een nieuw – weliswaar bindend – akkoord af te sluiten tegen het jaar 2015. Maar dat zou wel pas in werking treden in... 2020. Intussen wordt getracht het Kyoto-protocol nieuw leven in te blazen, en hoopt men op vrijwillige inspanningen.

Het effect van de blokkage was navenant: kort na de top in Durban geraakte de emissiehandelsmarkt in een grote crisis. De prijs van een 'EU emission allowance' (een Europees emissierecht) cirkelt vandaag rond de 8 euro per ton uitstoot,

die van offset-kredieten (die worden gegenereerd via het zogenaamde Clean Development Mechanism) bedraagt zelfs maar een paar euro.

Economisten menen nochtans dat de prijs van een emissierecht zeker 50 euro zou moeten bedragen opdat bedrijven ertoe aangezet zouden worden om hun installaties significant te veranderen. De oorzaak van de malaise? Dat is vooral de algemene economische crisis, maar ook de onzekerheid die het gevolg is van het uitblijven van een opvolger voor het Kyoto-protocol. Beleggers en bedrijven laten de emissiehandelmarkt steeds meer links liggen. Het failliet van de internationale klimaatpolitiek lijkt daarmee totaal.

Intussen kabbelen de onderhandelingen verder. In juni 2012 werd in Bonn een week gediscussieerd over procedurele kwesties, zoals de agenda van de verdere besprekingen, en wie in de voorzitterstoel zou mogen zitten... In september kwamen de onderhandelaars opnieuw samen, in Bangkok deze keer.

Het UNFCCC verklaarde de zitting een succes en claimde dat er in de Qatarese hoofdstad Doha een akkoord zou komen dat na 2020 het Kyoto-protocol zal vervangen. Na de vorige tops kregen we ook dat soort optimistische boodschappen te horen, dus is enige waakzaamheid wel op zijn plaats. Kritische milieu-ngo's reageren intussen dat het akkoord niet enkel veel te laat komt, maar ook weinig ambitieus dreigt te zijn, en veel te sterk gebaseerd is op marktmechanismen (lees: emissiehandel).

De inzet

Drie kwesties zullen wellicht centraal staan tijdens de onderhandelingen in Qatar.

Ten eerste is er de vraag welke legale vorm het nieuwe internationaal akkoord zal krijgen, en hoe ambitieus de engagementen zullen zijn om de emissies te reduceren. De vraag is ook of de VS en China tot een vergelijk kunnen komen. Wat er ook van zij: de discussie heeft een hoog surrealistisch gehalte. We zijn 2012, er is nu actie nodig, maar in de plaats gaat men onderhandelen over een akkoord voor 2020.

Een tweede discussiepunt gaat over de verlenging van het Kyoto-protocol, dat aanvankelijk zou aflopen in 2012. Intussen is daar een tweede termijn aan toegevoegd die begint in

2013, maar het is nog erg onduidelijk wanneer deze termijn afloopt en welke emissiedoelstellingen zullen gelden voor die periode.

Een aantal landen, waaronder de VS, Canada, Japan, Rusland, Australië en Nieuw-Zeeland, zal zich wellicht niet engageren voor zo'n tweede periode. Voor zover Kyoto al iets voorstelde, dreigt het nu helemaal een lege doos te worden. Obama deinsde er tot nu toe niet voor terug om Kyoto te saboteren. Terwijl hij in de VS volop de kaart trekt van onconventionele olie en gas, pleit hij in de internationale arena voor louter 'vrijwillige' engagementen.

Een heikel punt in de onderhandelingen over de verlenging van het Kyotoprotocol is de vraag wat landen en bedrijven zullen mogen doen met de emissierechten die ze overhouden uit de eerste periode van het Kyoto-protocol. Velen onder hen zitten met een groot overschot, het gevolg van het feit dat er tot nu toe veel te veel emissierechten zijn verdeeld (wat voor een stuk de sluipende crisis van het emissiehandelsysteem sinds zijn prille begin verklaart).

Degenen die met een surplus zitten, willen dat kunnen overdragen naar de tweede periode, maar dat dreigt het systeem van bij het begin opnieuw op te zadelen met een teveel aan emissierechten. En dat betekent vooral: weinig klimaatactie, en veel *business as usual*.

Ten derde zijn er de discussies die plaats vinden binnen de zogenaamde *Ad Hoc Working Group on Long-Term Cooperative Action* (LCA). Heikele punten daar zijn in welke mate marktmechanismen (emissiehandel en vooral *carbon offsetting*) toegelaten zullen zijn in toekomstige akkoorden, en hoe het *Green Climate Fund* gefinancierd zal worden.

Dat fonds werd opgericht op de top in Kopenhagen, en moet middelen bijeenbrengen om ontwikkelingslanden te helpen met de reductie van hun uitstoot (mitigatie) en met de aanpassing aan de realiteit van klimaatwijziging (adaptatie). Het doel is dat dit fonds tegen 2020 over zo'n 100 miljard dollar zou moeten beschikken, maar de engagementen van de ontwikkelde landen blijven momenteel heel ver onder die lat.

Intussen is de Wereldbank de beheerder geworden van dit fonds, en gaan er steeds meer stemmen op om ook privéfinancierders toe te laten, en dit fonds zelfs te spijzen uit opbrengsten van projecten rond *carbon offsetting*. Daarmee zijn we terug naar af: het fonds om ontwikkelingslanden te

helpen zou zo bijeengeschrapt worden uit projecten die nu al in tal van ontwikkelingslanden gecontesteerd worden als een vorm van 'koolstofkolonialisme'...

Een laatste moeilijk discussiepunt is wat zal gebeuren met REDD, en of dit opgenomen zal worden in het offsetting-systeem (het zogenaamde Clean Development Mechanism). REDD (*dat staat voor Reducing Emissions from Deforestation and Forest Degradation, nvdr.*) is een project om ontbossing tegen te gaan, één van de belangrijkste oorzaken van klimaatsverandering.

Dat klinkt goed, maar door de manier waarop het wordt ingevuld is het zowat het toppunt van de 'groene economie' aan het worden. Indien REDD opgenomen wordt in het emissiehandelssysteem, staat niets bedrijven nog in de weg om hun uitstoot volop te 'compenseren' door de aanplanting van plantages in het zuiden.

Tallose REDD-projecten zijn al onderweg, en daarbij worden meer dan eens lokale bewoners van hun gronden verdreven. In het noorden van Thailand worden gemiddeld zo'n 20 mensen per dag gearresteerd omdat ze 'beschermde' gebieden betreden die bestemd zijn voor REDD-projecten.

Een oliekoninkrijk als gastheer

Heel wat mensen fronsten hun wenkbrauwen toen Qatar werd uitverkoren als gastland voor COP18. Qatar is het land met de hoogste uitstoot van broeikasgassen per inwoner in de hele wereld. In 2009 stootte de gemiddelde inwoner van Qatar (wat natuurlijk een fictie is) 44 ton CO₂ uit, te vergelijken met een kleine tien ton voor de gemiddelde Belg, en 17,2 ton voor de gemiddelde Amerikaan.

Maar de hoogtijd van het oliekoninkrijk zal wellicht niet lang meer duren. Er wordt verwacht dat de olievelden tegen 2023 uitgeput zullen zijn. Qatar beschikt wel nog over de derde grootste gasvelden ter wereld, meer dan 7000 km³ in omvang.

Het ministaatje probeert al langer boven zijn soortelijk gewicht te spelen. Het sponsorde het verzet in Libië en nu ook in Syrië, en doet zijn uiterste best om grote diplomatieke topbijeenkomsten, maar ook sportevenementen, naar Qatar te halen. In 2022 organiseert Qatar het wereldkampioenschap voetbal.

Het land is ook bekend van Al Jazeera, van de bouw van de Shard wolkenkrabber in Londen, het hoogste gebouw in de Europese Unie, en van het opkopen van Harrod's, het bekende Londense winkelcentrum.

Het koninkrijk probeert zich nu ook te profileren rond klimaatwijziging, maar dat is natuurlijk allesbehalve evident. Het moet het vooral hebben van prestigeprojecten die de schijn hooghouden: niet moeilijk als je die projecten kunt financieren met de opbrengsten uit de verkoop van olie.

Het land is bijvoorbeeld van plan om nieuwe voetbalstadia te bouwen voor het wereldkampioenschap, waarop massa's zonnepanelen worden gezet. Die moeten helpen de temperatuur binnen het stadion af te koelen: de buitentemperatuur bedraagt er gemakkelijk 45°C. De regering van Qatar beloofde intussen een deel van de stadia achteraf te ontmantelen en opnieuw op te bouwen in Afrika.

Op die manier weet het land zich in de kijker te werken. Maar klimaatwijziging is wel degelijk een echt probleem voor Qatar. Qatar is een schiereiland, dat volledig afhankelijk is van de zee voor zijn watervoorziening. Klimaatwijziging dreigt druk te zetten op de voedselvoorziening en de handelsroutes, en dreigt ook voor extra droogte te zorgen. Qatar is één van de tien landen waarvan wordt voorspeld dat ze het meest last zullen krijgen van de stijgende zeespiegel.

De klimaatpolitiek van Qatar is echter een typisch staaltje van de 'groene economie'. Het land claimt bijvoorbeeld een aantal bedrijven in huis te hebben die leiders zijn op het vlak van de ondergrondse opslag van CO₂, een erg gecontesteerde techniek die er vooral moet voor zorgen dat het fossiele brandstoffsysteem in stand gehouden kan worden.

Qatar doet ook volop aan '*land grabbing*', het inpalmen van gronden in het Zuiden om de eigen voedselvoorziening veilig te stellen (maar soms ook gewoon om winst te maken). Zo probeert Qatar onder andere greep te krijgen op 40.000 hectare erg vruchtbaar gebied in Kenya, in ruil voor een lening van 2,5 miljard dollar om een nieuwe haven te bouwen.

Het gebied, de Tana River Delta, wordt bewoond door herders en kleine boeren, die al scherp verzet aankondigden mochten de nieuwe eigenaars hen willen verdrijven. Door toenemende droogte in Kenya (mede het gevolg van klimaatwijziging) lijden nu al heel wat Kenyanen honger.

Het gebeurt nu!

Intussen laten de gevolgen van klimaatwijziging zich steeds meer voelen. De VS kende het afgelopen jaar de ergste droogte in 25 jaar. Ongeveer 80 procent van de Amerikaanse landbouwgrond werd erdoor geraakt. Toch slaagden zowel de Republikeinen als de democraten erin om tijdens de afgelopen verkiezingscampagne te zwijgen als vermoord over klimaatwijziging.

Na de droogte kwam Sandy: de grootste Atlantische orkaan ooit, en de tweede na Katrina wat betreft de kost van de schade. 121 Amerikanen lieten het leven. Natuurlijk waren het vooral de armen die getroffen werden. In New York nam de ongelijkheid de afgelopen jaren enorm toe: niet minder dan 21 procent van de inwoners van New York is arm.

Het mediaan inkomen per huishouden daalde de er afgelopen tien jaar met 821 dollar per jaar, een duidelijk symptoom van het feit dat de grote massa verarmt en de groeiende welvaart enkel naar de toplaag gaat. Het mediaan inkomen voor de armste 20 procent daalde met 463 dollar van 2010 tot 2011; dat van de rijkste 20 procent steeg met 1919 dollar.

Voor wie er nog aan twijfelde: klimaatwijziging wordt steeds meer dé sociale kwestie van de 21ste eeuw. Als we verandering willen, zullen we ons van onderuit moeten organiseren, in plaats van ons blind te staren op de impasse waarin de elites van deze wereld de klimaatonderhandelingen hebben gebracht.

Matthias Lievens is co-auteur van De mythe van de groene economie

VAN EILAND TOT WERELD – SLECHTS 12 €

UITZONDERLIJK AANBOD. Het boek *'Van eiland tot wereld. Appèl voor een menselijke samenleving'* (258 p.) bestellen kan voor slechts 12 €, verzending inbegrepen (winkelwaarde 19 € – [klik hier](#))

Wanneer u dit meer uitgebreide boek *'Van eiland tot wereld. Appèl voor een menselijke samenleving'* (258 p.) bestelt samen met het meer recente *'van Verontwaardiging naar Verandering'* (3de druk al, 72 p.) betaalt u slechts 15 €. En dat is eveneens met de

hier voor dit voordeelaanbod

Millenniumdoelstellingen, voor- of achteruitgang voor internationale samenwerking?

Hulp is zeker niet de belangrijkste aanjager van ontwikkeling, dat is een belangrijke conclusie uit het eerste deel van het interview 'Hoe moet dat dan, ontwikkelingshulp'? Sinds 2000 is de ontwikkelingssamenwerking beland in het tijdvak van de Millenniumdoelstellingen. Maar zijn die geen enorme stap achteruit i.p.v. vooruit? Daarmee beginnen we het tweede deel van het interview met Huib Huyse, medeauteur van het boek 'How do we help?'.

Lees het volledige interview – klik hier

JA, IK WORD NU PALA 2 EURO STEUNGEVER

Met slechts 2 euro per maand verzeker ik de verdere uitbouw van PALA... [klik hier](#)

WERK MEE AAN EEN LEEFBARE WERELD Ben je tevreden over PALA ?

Mail hem dan door naar vrienden en kennissen.

Wil je geen enkele PALA missen, om gratis in te schrijven, [klik hier](#)

BOUW MEE AAN EEN LEEFBARE WERELD Zie je onze initiatieven zoals de PALA brief, onze websites, boeken en DVDs wel zitten?

We willen graag nog meer doen.

Uw steun is welkom op rekeningnummer 979-2186488-16 met vermelding "steun Global Society vzw"

Uitschrijven